

dog nævne, at jeg i Aftes var til Stede ved et Møde, som blev afholdt af Foreningen for Arbejderbeskyttelseslovgivning, og der blev det omtalt — saa vidt jeg erindrer af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds —, at der var Kasser indenfor Arbejdsmændenes Kreds, som kun kunde yde 1 Kr. om Dagen i 35 Dage — saaledes var det vistnok —, altsaa i alt 35 Kr. Men hvis vi nu tage Mindstebeløbet, som Kommissionen foreslaar, 50 Øre pr. Dag, vil enhver se, at 2 Gange 35 Dage udgør netop 70 Dage, hvilket synes at vise, at netop det Dagetal, Kommissionen har foreslaaet, ikke er saa helt misvisende, men at vi dog vistnok have ramt det saa noget nær. Men, som sagt, det er af den Slags Ting, der altid kan tales om.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds bebrejdede mig meget stærkt, at jeg ikke havde gjort tilstrækkelig Hønrør for det Forslag, som i sin Tid blev fremsat af det daværende Medlem for Randers (Poul Rasmusen). Jo, jeg tror, jeg har sænket min Kaarde for dette Forslag tilstrækkeligt. Da Forslaget første Gang var til Behandling, udtalte jeg mig, som jeg henviste til i mit første Foredrag, meget anerkendende om det, og jeg tror, det vil være i frisk Erindring hos de fleste ærede Medlemmer — det er jo ikke saa længe siden, at den Sag var til Behandling. Jeg udtalte mig meget anerkendende, og det var jo ikke som privat Medlem, men paa mit Partis Vegne. Deri turde dog ligge ikke en overlegen Antydning af, at der har været et saadant Forslag fremme, og naar jeg henviste dertil og til de Udtalelser, jeg i den Anledning fremsatte, tror jeg, at deri ligger al skyldig Hønrør.

Efter disse korte Bemærkninger, som jeg ikke finder Anledning til at fortsætte med, idet jeg ikke finder, det er til nogen Nytte at fremdrage alle disse Smaating og enkelte Bestemmelser her eller der, som man kunde ønske ændrede — det maa jo henhøre under Udvalgsarbejdet —, skal jeg gaa over til at omtale de to Mindretalsforslag, som ere fremsatte dels af det ærede Medlem for Nørresundby (Jensen-Sønderup) og dels af det ærede Medlem for Lemvig (Sandbæk). Det ærede førstnævnte Medlem har jo motiveret sit Forslag om obligatorisk Kommunitilskud. Som jeg allerede sagde i mit første Foredrag, kan der ses forskelligt paa, om man vil gøre Kommunitilskuddet obligatorisk eller fakultativt. Naar vi i Kommissionen have benyttet den sidste Udvej og foreslaaet

det frivillige Kommunebidrag, er det for det første af Forsigtighedsgrunde, som det ærede Medlem for Nørresundby ogsaa selv var opmærksom paa, idet han udtalte, at mange i Kommissionen havde næret en vis Frygt for at gøre Forslaget upopulært ved lige straks at komme med det tvungne Tilskud, og det er rigtigt. Naar man ikke har gjort det for Sygekasselovens Vedkommende — og jeg er ganske enig i den Betragtning, som blev fremsat af den højtærede Minister, at man ikke kunde sammenligne et Kommunitilskud til Sygekasserne med et Tilskud til den i dette Lovforslag foreslaaede Institution —, synes det mig, at man endnu daarliger kunde gøre det, naar Talen er om Arbejdsløshedsforsikring, som dog, hvor vigtig den end er, ikke kan paaregne den samme almene Interesse som Sygeforsikring. Men ogsaa andre Betragtninger have gjort sig gældende, saaledes ogsaa den, at hvis man gik ind paa det tvungne Tilskud, maatte Administrationen blive meget vidtløftig, naar man skulde fyldestgøre de i Fattigloven indeholdte Bestemmelser angaaende Refusion fra Forsørgelses- til Opholdskommunen. Og hvis man skulde vedtage Bestemmelser, hvorefter man helt kunde sætte sig udover disse mellemkommunale Forhold, vilde det maaske ogsaa være et Skridt af en noget tvivlsom Art. Af disse og flere Grunde have vi ikke anset det for rigtigt at gaa over til straks at gøre Kommunitilskuddet obligatorisk; men det er jo en Sag, som er forholdsvis let overskuelig, og skulde det vise sig, at der i Tidens Løb bliver Stemning for at gaa over til et tvungent Kommunitilskud, vil jeg for mit Vedkommende ikke være nogen principmæssig Modstander deraf.

Med Hensyn til den Mindretalsbetænkning, som er afgiven af det ærede Medlem for Lemvig (Sandbæk) og tre andre ærede Kommissionsmedlemmer, som repræsentere Landstinget, vil jeg gerne sige, at da dette Forslag jo gør det offentlige Tilskud flydende, idet Statstilskuddet bliver afhængigt af Kommunens Tilskud, og Kommunerne ifølge Forslaget kunne nægte at give Tilskud, forekommer det mig, at naar man vil bygge Forslaget op efter forsikringstekniske Regler, bliver der for lille et Fundament at bygge en saadan Forsikring paa. I Virkeligheden bliver det kun Medlemmernes eget Tilskud, som er absolut sikkert og afgjort. Ganske vist, hvis en Kommune vil yde Tilskud — og dette Tilskud skal jo, som Forslaget lyder, være saa længe, som Loven har Gyldighed —